

Erkek olarak doğulmaz ; Erkek olunur

Bir erkek çocuğun en önemli yaşam dönemi kuşkusuz 2-6 yaş aralığıdır. Bu aralıkta cinsel kimlik tam olarak netleşir. Bu dönemde anne babanın bilerek veya bilmeyerek yapacağı bazı hatalar o çocuğun tüm hayatını geri dönüşü olmayacak biçimde etkileyebilmektedir. Bir çocuk doğduğunda benlik bilinci yoktur. Sadece ona bakım veren "Anne" vardır. Yani ben yoktur sadece ve sadece "O" vardır. Bir süre sonra bebek kendi varlığının farkına varır. "Ben ve Annem" fikri yerleşir. 2 yaşından sonra ise erkek çocuklarında iç güdüsel olarak bir erkeklik bilinci belirmeye başlar. İşte bu dönemde anne, erkek çocuğunun kendi ile olan içgüdüsel bağlarını sağlıklı biçimde koparabilmesi için ona yardımcı olması çok önemlidir. Annenin "oğlum sen bir erkeksin ve artık erkeklerin dünyasına aitsin " mesajını vermesi gerekir. Böylesi bir mesaj o erkeğe cesaret verir. Babanın da "evlat sen bizden birisin ve erkek dünyasına gel bakalım" diyerek onun elinden tutması gerekir. Bu noktalarda yapılacak hatalar erkek çocuklarında cinsel kimlik karmaşası yaşamasına sebep olabilmektedir. Anne bilerek veya bilmeyerek erkek çocuğunun kendi ile olan bağı koparmasına izin vermeyebilir. Baba da bilerek veya bilmeyerek erkek çocuğunu kendine yaklaşmasına engel olabilir. Bu durumda erkek çocuk tabiri caizse arafta kalır. İç güdüsel olarak erkek tarafına geçmek istemektedir ama yeterli cesareti kendinde bulamaz. Ve cinsel kimlik karmaşası bilinç altında başgösterir. Çekinik kaldıkça o erkeğin heteroseksüel dünyaya kabulü de bir türlü gerçekleşmez. Bu olmadıkça da kendinde eksikliğini duyduyu şeye karşı zamanla hayranlık beslemeye başlar. Konuyu biraz daha açacak olursak..

Daha açık bir ifade ile anneler bir erkek çocuk doğurur, babaları ise o çocuğu erkek yapar. Erkek olmak sanıldığı kadar kolay bir süreç değildir ve kendiliğinden gerçekleşmez. Kız çocukların anne ile özdeşim kurması çok daha kolay iken erkek olmak çok zorlu bir yolculuktur. Bu yolculuğu asla tek başına tamamlayamazlar. Erkek çocuklar mutlak desteklenmeye ihtiyaç duyarlar. Kuşkusuz bu cinsel kimlik arayışında evdeki anne baba rollerinin önemi de çok büyüktür. Sağlıklı olmayan aile içi iletişim kanalları erkek çocuklarının kafa karışıklığını daha da bir arttırabilir. Eğer bir anne baba oğlunun heteroseksüel bir yaşantı sürmesini istiyorsa bu konuda biraz emek sarfetmesi gerekmektedir. Özellikle babalarda biraz daha fazla görev düşer. Çünkü bir çocuğun baba ile olan sıcak yakınlığı o çocuk için heteroseksüel dünyayı daha bir cazip hale getirir. Değilse çocuğun başlangıçta annesi ile birlikte bulunduğu konum risklerden uzak, rekabetsiz bir ortam olarak zaten yeterince güvenli bir limandır.

Bu noktalarda anneye fazla yakınlık ve babanın da uzak duruşu bir erkek çocuk için karmarış bir ruh hali yaratır. Annenin oğluna aşırı şefkati ve yakınlığı bazen kocası ile duygusal kopukluğunun da bir işaretidir. Böyle anneler kocadan bulamadığı sevgi açlığını bilinç dışı biçimde oğlundan almak isteyebilir. Ama bu durum erkek çocuğunun heteroseksüel dünyaya geçini epey zorlaştırır. Belirttiğim gibi bu dünyaya geçiş zaten bir erkek çocuk için son derece korkulu ve zordur. Annenin oğluna yapışıp kalması ise bu geçişi imkansız hale getirebilir. Çocuğun gözünde babanın pozisyonu burada daha da bir karmaşıktır. Çünkü baba aynı zamanda anne için rekabet edilen evdeki büyük güçtür. Çocuğun en çok istediği şey aynı zamanda en çok korktuğu şeydir bir bakıma. İç güdüsel olarak erkek dünyasına geçmek isteyen çocuğun önce anneden vazgeçmesi gerekir. Babanın rehberliği sıcaklığı ilgisi olmadan bu kopuşun olması mümkün olamayabilir.

Babanın oğluna karşı takınacağı negatif tutum örnekleri;

- 1- Baba oğluna karşı aşırı ilgisizdir, soğuk ve mesafelidir. Baba oğlu ve diğer çocukları ile hiçbir şey paylaşmaz. Nadiren onlara sarılır kucaklar ve sever. Dolayısı ile erkek çocuk heteroseksüel dünya ile iletişime geçmekte epey zorlanır.
- 2- Baba oğluna karşı gaddar bir profil çizer. Sürekli onu aşağılar. Silik kişisel bir profile sahip bazı babalar! kendi ezikliğinin hincını öz oğlundan çıkarmaya kalkarlar. Bir nevi savunmasız oğlunu ezerek kendi erkekliklerini de tatmin eder. Dolayısı ile çocuk babasından uzaklaşır ve heteroseksüel dünyaya geçmek istemez.
- 3- Baba narsist bir yapıdadır. Hatayı eksikliği kendinde asla görmez. Çocuğunun bazı hatalı

davranışlarını da görmezden gelir; çocukla arasına mesafe koymaya başlar. Özellikle başka bir oğlu varsa ona daha yakın dururken diğer oğlunu ihmal eder ve onun bakımını tamamen annesine devreder. Baba oğluna kötü davranmasa bile bu soğuk tutum o çocuğun kalbini çok kırabilir. Babasının ona el uzatmadığını düşünür.

Annenin oğluna karşı takınacağı negatif tutum örnekleri;

1-Anne duygusal açlığını oğlu ile karşılayabilmek için onun kendi ile olan bağının kopmasına engel olabilir. Aşırıya kaçan şefkatli sözel ve davranışsal tutumlar ile oğlunu kendine sınıksız bağlayabilir. Hatta kocası ile çözümleyemediği sorunlar için duygusal ve ruhsal rahatlama için oğluna sarılır.

2-Annenin erkekler ve özellikle kocası (oğlunun babası) hakkında oğluna çok negatif bir imaj çizmesi (kötülemesi, aşağılaması) oğlunun erkek dünyasından soğumasına, uzaklaşmasına neden olabilir.

3- Çok nadiren bazı anneler bilinçsizce oğullarının erkeksiliğini sabote etmeye çalışır. Adeta onun (kendisi erkek olmadığı için) erkeksi yönünü kıskanır. Annenin kendi içinde çözümleyemediği cinsel kimlik karmaşasına ne yazık ki oğlunu da dahil eder.

6-12 yaş arası erkek çocuklar normal gelişimde kızlardan nefret ederler ve yalnız erkek çocukları ile oynarlar. Bu kızlar için de geçerlidir ve doğru olan budur. Bu cinsiyet özdeşiminin doğal bir parçasıdır ve cinsel kimliğin pekişmesine yarar. Bu safhada yavaş yavaş karşı cins ise daha gizemli bir hale gelir ve erotik çekimin temelleri atılmaya başlar. Cinsel kimlik karmaşası yaşayan çocuklar genel olarak "mutsuz depresif" çocuklardır. Diğer erkek çocuklar tarafından alaya alınacağını düşünüp onların içine karışmazlar. Spor ve rekabet gerektiren hiçbir oyuna katılmazlar. Kızlar dışında kolay kolay arkadaş edinmezler. Eve ve hatta bir süre sonra odaya kendilerini kapatırlar. Sık sık ağlama krizleri geçirirler. Zamanla bir hayal dünyası içinde bir başına yaşayan, arkadaş edinemeyen ve diğer erkek çocukları ise yarı korku yarı hayranlıkla izleyen sadece annesi ile iletişim kuran bir çocuk olurlar. Baba yetersizliği nedeniyle erkek dünyasına bir türlü geçiş yapamayan ve diğer erkek çocuklarla özdeşim kurma cesareti olmayan bu çocuklar için gizem zamanla kendi hem cinsleri için belirir. Uzaktan hayranlıkla izlediği dünya ergenlikte romantik bir çekime dönüşmesi ise kaçınılmazdır. Peki sizler ebebeyn olarak tüm bunların normal olduğunu düşünebilir misiniz?

Cinsel kimlik karmaşası yaşayan erkek çocukların hepsinin ortak özelliği nazenin kırılğan ürkek utangaç bir mizaca sahip olmalarıdır. Aslında bunlar bir o kadar da zeki çocuklardır. Özellikle bedensel zarar görmekten incinmekten çok çok ürkerler. Bu yüzden fiziki zorlayıcı aktivitelerden hep uzak dururlar. Eve ve annelerine çok bağlı oldukları için onlara ev işlerinde çok yardımcı olan çocuklardır. Tabiri caizse annelerinin biricik kuzuları olurlar. Çocuğunun narin yapısı annenin sürekli onu koruması kollamasını gerektirir. Böylelikle anne oğul arasındaki tutkulu bağ daha da kökleşir. Anne oğluna hiç kıyamaz, diğer tehditkar! gördüğü erkek çocuklardan da uzak tutar. Çocuğun bu nazik yapısı elbette doğuştan gelen bir özelliktir. Bu mizaç elbette kimseyi homoseksüel yapmaz ama daha yatkın hale getirebilir. Aynen obezitede olduğu gibi genler bizleri birşeylere yatkın hale getirir ama bizi bir şey olmaya zorlamazlar. Obez olunup olunmayacağı, tamamen ailelerin çocuklarına kazandırdığı beslenme alışkanlığı ile alakalı bir durumdur.

Tüm bu davranış modelleri ve çevre koşulları erkek çocuklarında savunmacı bir kaçınma davranışına yol açar. Erkeklerin dünyası zaten çok zordur, girişkenlik rekabet , bazen güç gösterisi gerektirir. O zaman bazı erkek çocuklar "ben zaten erkek değilim ki" ya da "babam beni istemiyorsa ben de onu istemiyorum" diye düşünmeye başlar. Kopuk bir baba, aşırı kuşatıcı bir anne ve mizaç olarak hassas bir erkek çocuk. İşte bu üçlü aile dinamiği o çocuğun cinsel kimlik karmaşası yaşaması için en ideal ortam demektir. Bu ortamda çabalamak çok yorucudur, yenilgiler ise fazlasıyla acı verir. Bir süre sonra kendine güveni olmayan o çocuk vazgeçecektir. Bir çocuğun vazgeçışı o çocuğun seçimi olarak ya da doğuştan genetik bir özelliği olarak asla değerlendirmek asla doğru olmaz. Çünkü tüm süreci anne babanın sorumluluğu ya da sorumsuzluğu belirlemektedir.